

ЕЛЕКТРОНСКИ ЧАСОПИС ОШ „НИКОЛА ТЕСЛА“ БЕОГРАД * МАРТ 2020* БРОЈ 1

Јована Петровић, 1/1

НАШИ РАДОВИ О БАКАМА И
ДЕКАМА НА ТЕМУ
„НЕМА ФРКЕ УЗ УНУКЕ“

Лого „Искре“ урадио је наставник
Владимир Јањевић, а заштитни
знак „Искре“ ученица Искра
Станић.

Електронски часопис
„Искра“ је први електронски
часопис који је освојио 3.
награду на Републичком
такмичењу школских
листова и часописа.

Литерарне награде за песнике и приповедаче из „Тесле“

Иако нисмо у школским клупама, уметници из „Тесле“ настављају с уметничким стваралаштвом и остварују значајне резултате. У протекле две недеље, од 16. до 30. марта, освојили су 20 литерарних награда. У овом броју „Искре“ објавићемо радове наших ученика са литерарног конкурса „Нема фрке уз унуке“, посвећеног бакама и декама. Конкурс је покренуо Дечји културни центар, институција с којом имамо дугу и веома плодну сарадњу. Конкурс ће трајати све док се поново не будемо видели у школским клупама.

На сајту Дечијег културног центра објављени су резултати прве недеље овог конкурса.

Ученици ОШ „Никола Тесла“, пишући о својим бакама и декама, освојили су 14 диплома и похвала.

Првом наградом за прозу и поезију награђене су Јана Башовић (3/6) и Елена Мајсторовић (6/3).

Другом наградом за прозу и поезију награђени су Александар Зеленбаба (3/6) и Невена Радовановић (8/4).

Трећом наградом за прозу и поезију награђене су Марија Мрђен (3/6) и Лана Павловић (6/5).

Похваљени су Урош Адамовић (3/3), Босиљка Злопорубовић (6/5), Ана Миљуш (7/4), Теодора Јовановић (7/4) - две похвале, Николина Ландуп (5/3) - две похвале и Страхиња Радуловић (6/6).

Хвала Дечјем културном центру на овом лепом конкурс.

Драги деко и бако,

Желим вам да будете здрави. Ми смо добро. Код куће се дружимо, играмо и учимо.

Мама се брине о свима и јури нас да нас попрска алкохолом. Тата се нервира што не може напоље, а да би се смирио, једе пицу. Лука тражи нову девојку на Инстаграму.

Волим вас највише на свету.

Ваша Дуња

Дуња Стојковић, 1/1

Редакција „Искре“

МАРТ 2020

Нема фрке уз унуке

Наши најмлађи, прваци, писали су својим бакама и декама

Драги бако и деко,

Како сте? Шта радите? Шта има ново код вас? Како је на послу? Ја сам добро. Сви су добро. Сека ће за пар дана напунити једанаест месеци. Надам се да ће брзо проћи све ово, па да дођемо до вас. Недостајете ми. Недостаје ми причање са вама и играње „не љути се, човече“, меморије, слагање слагалица... Играм се тога са мамом и татом. Играм се и пуно учим. Имамо часове преко телевизије. Недостаје ми учитељица и другари исто. Али шта да радим када је вирус опасан и морамо да се чувамо. Чувајте се и пазите једно на друго кад већ нисам ја ту да вас чувам. Љубим вас и волим пуно. Поздрављају вас мама и тата.

Ваш унук Ница

Никола Трикош, 1/1

Драги бако и деко,

Да ли сте добро? Ми смо супер! Мало учимо, мало се играмо и цртамо. Стигло је пролеће и много ми је жао што не могу да дођем и садим лук са вама. Ово би требало брзо да прође. Будите стрпљиви. Бако, срећа да си научила Вибер, па можемо бар тако да се видимо. Много вас волим.

Ваша Теодора

Теодора Ивковић, 1/1

Драга бако,

Пишем ти ово писмо јер ми много недостајеш и нисам те дуго видела. Како си? Да ли имаш све што ти треба у кући? Надам се да ћемо се ускоро видети.

Воли те Зорана

Зорана Јовановић, 1/1

Моја чукунбаба

Читајући занимљиве приче о нашој земљи и слушајући своју учитељицу, сазнала сам много о нашој прошлости и нашим прецима. Врло сам поносна на њих.

У мојој породици чувају се старе фотографије и причају се занимљиве и истините приче о нашим прецима. Тако сам и сазнала за моју чукунбабу Станију. Задивљена сам њеним ликом који често покушавам да замислим. Пошто су се у њеној породици рађала женска деца, њени родитељи су јој дали име Станија да стане рађање девојчица. О њој је снимљен кратак филм и написана књига.

Моја чукунбаба је имала веома тежак живот, много је радила на пољу, у кући и ретко се када одмарала. Живела је до сто друге године. Врло је била добра, честита, вредна, а посебно је красила мудрост. Њене очи су биле плаве, сијале су и шириле љубав. Била је ниског раста, али способна. Моја бака је њена унука и веома често разговарамо шта је баба Станија морала све да уради у току једног дана. Она је устајала рано, косила траву, музла краве, скупљала шљиве, обављала све кућне послове и све оно што би требало и мушкарац да ради. Пекла је и ракију. Волела бих да сам била у прилици да је упознам, да ме научи како да будем добар човек, да будем вредна и да волим све друге.

О њеној доброти, храбрости, упорности и жељи за животом причали су многи, а увек ће се и причати. Мени преостаје да следим њен пут и покушавам да будем слична њој.

Јана Башовић, 3/6

НЕМА ФРКЕ УЗ УНУКЕ

Мој предак

Предак коме се дивим и с којим се поносим је мој прадеда Арсеније. Он је био крупан, маркантан и дарежљив човек. Прадеда Арсеније је био учитељ и много је волео децу. То време је било тешко време сиромаштва, а прадеда је могао и волео да помаже људима. У Другом светском рату је преживео велику трагедију. Када се прадеда Арсеније борио против немачких окупатора, непријатељи су му ушли у кућу и убили његова два сина и његову жену.

И поред трагедије, прадеда Арсеније је наставио да се бори за своју земљу. Храбро се борио и био је учесник Битке на Сутјесци, која се одиграла у јуни 1943. године.

Када је рат завршио, прадеда Арсеније се оженио по други пут и из тог брака је рођена моја бака Стојка која има седамдесет година. Прадеда Арсеније је живео од 1917. до 1977. Ја га нисам упамтила, али податке о њему ми је испричала моја мама.

Марија Мрђен, 3/6

Мој дека

Има један добар дека,
Право чудо од човека.

Његово име је Дарко
И он без муке гитару свира лако.

Сваку песму он сјајно свира,
Кад свира, разне ноте бира.

У кухињи он ручак кува
И старе рецепте увек чува.

Шах му иде од руке,
То је права ствар,
Њему годи и зато га игра
Сваки дан!

Има један добар дека,
Право чудо од човека.

Николина Ландуп, 5/3

Мој предак

Мој чукундеда Стојан Младеновић родио се 1890. у Неготину. По занимању је био професор српског језика. Факултет је завршио у Београду, а онда је наставио студирати у Швајцарској.

Тада је почео Први светски рат и мој чукундеда се вратио у Србију и пријавио у војску. Учествовао је у рату и са војском се повлачио кроз Албанију, до Крфа. Био је један од 1300 каплара и борио се на Солунском фронту. Ту је био рањен у ногу, али се опоравио у Тунису, у Африци, где су тада ишли рањени војници на опоравак. На завршетку рата радио је као професор и директор Гимназије у Неготину, а затим је учествовао и у Другом светском рату као официр. Заробљен је и провео две године у немачком заточеништву.

Када се вратио, урадио је многе корисне ствари за Музеј „Хајдук Вељко“, Пчеларско друштво и слично. Добио је војна и просветна одликовања. Говорио је четири светска језика.

Имао је петоро деце. Доживео је дубоку старост. Мој чукундеда имао је необичан и занимљив живот. Био је храбар, вредан и поштен човек који је волео своју домовину.

Александар Зеленбаба, 3/6

Некада

Мој дека каже:

„Једну кућу саградио сам сам,
радио сам по целу ноћ
и по цели дан!“

Кад је моја бака нашла деку
и сазнала да има брата три,
рекла је:

„У животу важан си ми само
ти.“

Мало касније
моја се мама родила,
сви кажу да је
најслађа беба била!

Онда је моја мама
родила детета два.
Једно се зове Мона,
а друго сам ја!

Лана Павловић, 6/5

Мој дека је надрагоценији бисер мог детињства

Моји родитељи су много тога учинили за мене, али ми је мој дека улепшао сваки дан.

Када одем код деке, увек ме сачека топли загрљај деке и бакин топли ручак. Када завршим са ручком, мој дека и ја одемо испод крушке и играмо фудбал. После тога једемо сочне, меке и зреле крушке са највиших грана. Дека ме често пита како ми је у школи, а ја му кажем да је одлично и онда настављамо да причамо и играмо фудбал.

Једног пролеће кад сам дошао код баке и деке, деке није било у кући. Питао сам баку да ли зна где је он, а она ми је рекла да је у близини. Када сам га нашао, рекао ми је да погледам у крошњу крушке. Видео сам златни сјај сунца који пролази кроз миришљаве цветове, а чуо се само један славуј који пева своју дивну песму. Најбоље тренутке проводим код баке и деке, па чак и сада када сам порастао.

Васил Наумоски, 6/3

„Узо деда свог унука,
Метно га на крило,
Па уз гусле певао му
Што је негда било“.

„Деда и унук“, Јован Јовановић Змај

Бака

Драга децо, ово није варка!
Најбоља на свету је моја бака!

Бака ме учи разне ствари,
Ја и моја бака смо као најбољи другари.

Бака ми све даје,
Бака ме храни,
Бака ми тепа
И од сваке невоље ме брани!

Бака ме води на свако место у граду,
Бака ми стално купује чоколаду.

Бака иде са мном на море,
У Црну Гору, у Бар,
Ја сам са таквом баком
Прави мали цар!

Бака је са мном стално у покрету,
Ја своју баку волим највише на свету!

Страхиња Радуловић, 6/6

Бака мога тате

Имам тетке, ујне, стрине
И сестре од рода свога,
Али хоћу да поменем
Добру баку тате мога.

То је била бака мила,
Свима лепо говорила,
Скупљала се код ње деца,
Звали смо је баба Беца.

Увек ме је дочекала
И мазила косу моју,
Са осмехом говорила:
„Пољубим ти кикку твоју“.

Памтићу ја лице њено,
Остариле руке две,
Жао ми је што је нема
Да делимо тајне све.

Елена Мајсторовић, 6/3

„У шуми старој огањ гори,
блиста у мраку, на крају свијета;
Кад ближе приђеш — од сребра двори,
по њима мудра старица шета;
над кровом, плави вије се дим;
ту живи Мјесец и бака с њим“.

„Мјесец и његова бака“, Бранко Ћопић

Дете добра срца

Једна бака
Са трећег спрата
Не може изаћи ни испред врата!

Видео је то мали Влада,
Који зна сваки проблем да савлада!

До продавнице бака не може доћи,
Влада ће јој помоћи!

Продавница није далеко,
Брзо су стигли хлеб и млеко.

Николина Ландуп, 5/3

Тако је причала моја бака

Сећам се како је мени причала бака
О цвећу, чизмама и рату,
О штедњи, капама и принцезином злату.

Причала ми је приче и басне
И наравно, бајке красне.

Кад погледам њену косу седу
И њену мараму бледу,
Одмах је загрлим и питам је тад:
„Да ли ћеш ми испричати неку причу сад?“

Она се насмеши и помази ми лице:
„Наравно, моја лепа Љубице!“

Тако седнемо и прича ми приче
Јер тако се ново знање стиче!“

Теодора Јовановић, 7/4

Босоного детињство

Прохујало је време,
Прошла је младост,
Код бабе и деде
Провлачи се радост.

Често са сетом гледају нас,
Па, смејући се у исти час,
Сете се својих игра,
А у школи свога пара.

Спустим главу на бакино крило,
А њој буде јако мило.
Приче су јој дуге о играма
На улици: ластиша и кликера.

Сада моја бака мене гледа
Док ја једем хлеба с пуно меда.
Како биркам шта ћу јести
И у сласт појести.

Каже она мени често
Како се и она играла вешто.
Није било телефона
Него само играчака и дрвених авиона.

И ја кад порастем,
младима причаћу слично,
Како смо свет око нас гледали лично.
Не мислећи у тај час
Да се све брзо креће око нас.
И да ћемо и ми старији бити
И да ће једног дана
Неко друго време долетети.

Невена Радовановић, 8/4

За баку и
деку

Успомена

У бакином ормару старом
Хаљину сам ја пронашла,
Мислим да је то носила
Мама кад је била мала.

Кришом сам је тад узела
И на себе је навукла,
Стајала ми тако лепо
Ко да је за мене ткани.

Пред баку сам тад изашла
И питала зна ли ко је,
А бака се насмејала
И рекла ми: „Луче моје!“

Године су многе прошле,
Ал' сећа се бака свега,
Маме кад је ила мала
И хаљину ту носила.

И суза се скотрљала
Низ бакино меко лице:
„Иста си ко мама твоја,
Мила моја девојчице“.

Елена Мајсторовић, 6/3

Мој дека
је најдрагоценији бисер
мог детињства

Најдрагоценији бисер
мог детињства био је мој
дека. Нажалост, он је
умро и много ми
недостаје.

Звао се Мирко. Моја
мама је његова кћерка.
Имао је седу косу,
зеленкасто-плаве очи и
био је веома мршав и
висок. Радио је у месари
и помагао је мојој баки.
Давао ми је савете који
су били најбољи на
целом свету. Ујутро када
треба да се пробудим
или увече када треба да
легнем, пољубио би ме.

Нама је слава Свети
Никола и мој дека је
тачно на славу умро.
Када сам то чула, само
сам ћутала и легла у
кревет. Недостајали су
ми његови пољупци,
савети и загрљаји. Увек
је знао како да ми
помогне.

И даље ми јако недостаје
и није ми лако без њега.
Нема више најбољих
савета и пољубаца и
веома ми је чудно кад
њега нема.

Нина Вукотић, 6/3

„Ема је једном рекла: Чак и када бих
знао сва правила на свету, о томе
како живети, твој живот би нашао
начин да се прелије изван тих
оквира и спусти у тебе тајну која те
начини толико лепим“.

„Аги и Ема“, Игор Коларов

Кућица за птице

Једном је један деда (како легенда каже)
Направио кућицу малу од ствари из гараже.

Окачио ју је на једну малу брезу
Да с неком птицом успостави везу.

Пошто је дека био сам,
Због птичице је био поносан.

Читао јој је приче и басне
Занимљиве и красне.

Теодора Јовановић, 7/4

Мој свет се зове љубав

Храна,
даје ми енергију.
Музика,
Даје ми велику вољу.
Анита,
„готивна“ је према свима.
Мајка,
Добру душу има.
Реченица:
„Волим те, деко!“
Пекар,
Само би штрудлу пеко.
Елена,
Има предивно име.
Бака,
Превише брине.
Књига,
Без мене је сама.
Ја,
Права сам дама.
Мирис,
Било који цвет.
А ово је био мој мали свет.

Ана Миљуш, 7/4

Баке и деке

Баке и деке чувају нас кад смо мали, понекад и кад смо велики, играју се с нама, помажу нам. Они би за нас учинили све. Са мојим бакама и декама обожавам да се играм, односно да радим било шта. Баке су ме училе да кувам, печем палачинке, чак су покушале да ме науче и да шијем, али то је за мене било мало теже. Ја сам њих учила енглески језик, како да користе мобилни телефон, да играју игре са лоптом, а и подсећала сам их нечега из школе. То је било када смо се играле школе. Ја будем учитељица, а једна од њих ученица, зависи код којих сам бабе и деде. Такође играмо се доктора, само што моја баба Слоба не воли да се игра тога, јер не жели да ико буде болестан, али баба Цани то не смета толико.

Са дедама идем напоље. Кад сам била мала, деда Блажа ме је водио у парк на љуљашку, учио да возим бицикл, ролере, да играм фудбал и још много тога. Деда Јоле ме је учио да играм коло. Можда то некеме није забавно, али мени је било јако занимљиво и много сам научила. Други деда ме је учио да играм карте, мице, шах и још доста тога, што сада често играм с њим. А ја сам све њих учила да користе мобилни телефон.

Са бабама и дедама такође гледам серије, квизове, разне емисије. Волим да заједно идемо у продавницу, шетамо, односно волим све да радим са њима. Обожавам и да само причамо, смејемо се, уживамо, али заједно. Једном, када смо били напољу, играла сам се, а моја прабаба од деведесет и три године пробала је да се љуља на љуљашци како би забавила мог млађег брата. Она је пала, али се срећом није повредила. Сви смо се смејали, а и њој је било смешно. Тад сам уживала.

Бабе, деде, прадеде, прабабе су увек најбољи на свету. Не могу да буду лоши, можда понекад мало досадни, али то не сме да нам смета. Ако размислимо шта су све и када урадили за нас, треба да будемо захвални што их имамо.

Јована Краковић, 4/6

Драги бако и деко,

Пише вам ваша Милица. Ово писмо вам неће донети поштар зато што на улицама нема никога. Знате, због вируса. Зато сам смислила нешто друго. Анагажоваћу голуба.

Много ми недостајете. Нема више свакодневних шетњи с деком нити најлепших бакиних јела. Стално мислим на то. И тужна сам. Такође ми је досадно кад не могу да изађем напоље. Шта човек да ради цео дан затворен у кући?

Не брините за нас јер ми смо сви добро. Ја слушавам наставу на телевизији, али ипак мислим да је боље да идемо у школу. Некада и нађем занимацију. Играм друштвене игре с братом. Али временом нам досади или се неко наљути.

Онда пређем на читање књига. То ми увек задовољи душу. На свету има много више занимљивих књига него што сам мислила.

Кад боље размислим, и има шта да се ради. Ако хоћете, имам неколико предлога. На пример: читање књига, откривање нових рецепата, прављење нових машина, одмарање и разговор.

Ја сам чула да ће вам доносити храну, али ако случајно не донесу, зовите нас и ми вам доносимо. Пошто се дуго нећемо видети, шаљем Вам много загрљаја и пољубаца.

Ваша Милица
Милица Миловановић, 3/3

Предмет на бакином тавану

Волела бих да видим шта на тавану има,
Да л' је тамо лето или је зима.

Попех се горе мердевинама климавим
И почела сам по кутијама да тражим.

У кутији једној видех слику,
Јако велику.

Питала сам баку зашто је није о зид окачила.
Она рече: „Кад сам је ставила, она се откачила“.

Скинула сам прашину
И закачила је међу дружину.

Од тог дана је висила на зиду,
Своју лепоту није крила.
А и бака је имала у виду
Да је заборављена била.

Босиљка Злопорубовић, 6/5

„Неко воли да има
лутке и пајаци,
добоше и трубе;
неко воли живе
кучиће и маце,
коке и голубе.

А ја бих вам волела
од свега највише
да имам три баке“.

„Баке“, Десанка Максимовић

Млеко

Моја баба четири краве музе,
Две Цветуље и две Руже.
И нама говори стално:
„Пијте доста млека
Да порастете. И ти и сека“.

Урош Адамовић, 3/3

Ту си...

Мојој баки

Осетим да си ми ту
Кад шарени лептир се појави
Који ме својом лепотом намами
Да потрчим за њим и да га помазим.

Осетим да си ми ту
Кад трешња процвета у башти,
Кад распе лепоту латица својих,
Ти си у том цвећу у мојој машини.

Осетим да си ми ту
Кроз лахор што милује ми лице
И склања ми прамен са ока
Да слободно видим небо и птице.

Осетим и видим те свуда,
На прашњавом путу и тек никлој трави,
У капима кише и зрацима сунца
Твој лик ми се некако јави.

Знам да пратиш ме и да видиш све,
Све моје падове и све победе,
Са тобом још увек делим све,
Мој добри чувару, мој анђеле!

Елена Мајсторовић, 6/3

Бака и унука

Једна бака и унука,
Као деца у вртићу,
Трчкарају и вежбају у паркићу.

Бака вежба кости своје,
А унучица као чигра,
Преврће се, скаче, игра.

„Хајде, бако, што си стала?
Гледај мене, ниси мала“.

А бака се само смеши па јој вели:
„Дођи овамо, помози ми,
Дај ми руку.
Нек' сви виде срећну баку и унуку“.

Николина Ландуп, 5/3

Деда Дамир

Сећам се, давно још, кад сам ишао у село, и омиљена забава била ми је крађа комшијиних воћака.

Био је у крају познат тај деда Дамир. Не знам ко му је дао такво име кад никад никоме није дао мира, ал' 'ајде. Сви у селу су га се плашили и нико није смео ни да му украде опали лист, а камоли воћку. Сви у селу су сањали да једног дана украду и поједу деда Дамирову воћку, али никада нико то није урадио. Ја и неки другари смо одувек сањали да окусимо било коју воћку из тог дворишта.

Једног дана одлучили смо да упаднемо у његов воћњак и узмемо било који сочан плод. Договорили смо се да неки стражаре, неки дижу лоповске, а неко украде воћку. Погађате, тај неко сам био ја. Био сам глуп и пристао сам. Све је текло по плану. Неки су стражарили, а остали ми помогли да прескочим. Ушуњао сам се и чучећи прилазио том недодирљивом дрвету. Таман када сам кренуо да уберам воћку и постанем херој села, деда је изашао да залије цвеће. Другари су се сакрили ван дворишта, а ја сам се попео на дрво. Дамир је заливао све редом и био је све ближи том дрвету јабуке на које сам се попео. Како се приближавао, деловао је страшније, веће и зловније. Изгледао је као баба после кошаркашког тренинга. Дошао је испод тог недодирљивог дрвета јабуке и заливао га БАШ дуго. Не знам ко још залива велико и одрасло дрво. Углавном, заливао је он тако и у једном тренутку погледао горе. Видео ме је и почео да вришти. Од његовог вриштања као вриштања петогодишње девојчице и ја сам почео да вриштим, само као трогодишња девојчица. Толико сам се уплашио да сам му пао на главу. Почео сам да бежим, а он да ме јури и да ми псује све што му падне на памет. Трчао сам тако по дворишту брзином као никада пре и некако стигао до врата раја. То је иначе капија за излаз из његовог дворишта. Повукао сам кваку и помислио: „Ах, слобода“, али, цврц, наравно да је закључано. На то се он само накезио. Скупио сам сву храброст из свог тела и храбро почео бежати. Јер, ипак, треба нешто храбрости да почнем да трчим, а не само да стојим укопан. Бежао сам и стигао до места где су ме чекали другари. Попео сам се на дрво и прескочио ограду. Побегло сам са друштвом и нисам се никад вратио код деде Дамира. Али, пре него што сам побегло, успео сам у трку да покупим једну јабуку са дрвета. Кад смо побегли, био сам сав поносан и сви су били у шоку. Тад узмем да загризем јабуку и схватим да је труле

Андреј Петровић, 7/3

Бакин завет

Тако ми свега што волим,
Тако ми сунца и дана,
Тако ми радости и песме,
Тако ми моје среће,
Моја унука је мени
Благо највеће.

Инес Давидовић, 7/4

„Баба са дедом седи
на калемегданској клупи,
а пролеће куца у липи
и један пупољак пупи“.

„Баба са дедом седи“,
Љубивоје Ршумовић

Школски електронски лист
ОШ „Никола Тесла“
Београд, Раковица

Издавач
ОШ „Никола Тесла“
Раковица
Др Миливоја Петровића 6

Директор
Мр Станислав Стевуљевић

E-mail
os.nikolatesla@sbb.rs

Телефони
011/3582-563, 011/ 3581-176

РЕДАКЦИЈА ЧАСОПИСА

Главни уредник
Александра Дракулић

Чланови редакције
Литерарна и Новинарска
секција школе